

τέρα μου, ὅστις ἔχει ἐβδομήκοντα ἐτῶν
ἡλικίαν καὶ μὲ τὸν υἱὸν μου ὅστις ἔχει
δέκα ἐτῶν, διὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὴν τε-
λευταίαν του κατοικίαν τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον
ὅστις μοί ἔσωσε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν
μου.

B. B.

Η ΧΗΡΑ.

(Δύο ὥραι ἐντὸς Ἀθηναϊκῆς αἰθούσης).

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, χήρα ἐτῶν 34.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ, ἐτῶν 23.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, θυγάτηρ τῆς Κυρίας Χα-
ριάδου, ἐτῶν 17.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, ἐτῶν 40.

(Αἴλουσα πολυτελής. Ἡ Κυρία Χαριάδου
κάθεται νωχελῶς ἐπὶ ἀνακλιντήρος· ἐνώπιον
αὐτῆς ὑπάρχει μικρὰ τράπεζα ἐφ' ἧς κεῖται
ἐργόχειρον· πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος ἐστὶ μαρ-
μαρίνη, ἀνωθεν καθρέπτῃς μέγας καὶ πρὸ τοῦ
καθρέπτου χρυσοῦν ὥρολόγιον).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ καὶ ΚΑ. ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Καὶ λοιπὸν ἐπιμένετε βλέπω εἰς τὸ ν'
ἀπορρίψετε τὴν πρότασίν μου ;

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Κύριέ μου, ἄφετέ
με ν' ἀναπνεύσω· μόλις ἐν ἔτος παρήλθεν
ἀφ' οὗτο ἔχασα τὸν προσφιλέ μου σύζυγον·
πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ σκέπτωμαι δεύτερον
γάμον ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Θὰ περιμένω.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Προσέχετε· δὲν εἶναι οὐδὲ ὅπως παραδοξὸν
νὰ αἰσθανθῶ ἕως πόνου ἀκατάσχετον διὰ
τὴν ἀγαμίαν.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

ὦ ! τὸ τοιοῦτον οὐδὲ ὅπως φοβοῦμαι.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Καὶ διατί, Κύριε ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Διότι τότε μόνον Κυρία τις δύναται νὰ
ἔχη παρόμοιον πόθον, ὅταν ὁ νοῦς της στρέ-
φεται περὶ τοὺς ἐραστάς· τὸν ὑπολογισμὸν
μου ὅμως αὐτὸν δὲν δύναμαι νὰ ἐφαρμόσω
καὶ εἰς ἡμᾶς, διότι σὰς θεωρῶ ἔχουσαν ἀρκε-
τὴν εὐσυνειδησίαν χαρακτῆρος.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (συσπῶσα
τὰς ὀφρεῖς).

Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν λογικτὴν σειρὰν
τοῦ συλλογισμοῦ σας, οὐχ ἥττον ἐπιμένω
ἀρνουμένη.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Ἐγὼ δ' ἐλπίζω. Ὑπάρχουν Κυρίαι το-
σοῦτον θελκτικαί, ὥστε μηδαμινὴ εἶναι ἡ
θυσιὰ τῆς σταθερότητος καὶ τοῦ ἔρωτος τὸν
ὅποιον ταῖς προσφέρουν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Εἴθε πολὺ φιλόφρων, Κύριε.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

ὦ ! καθόλου, Κυρία μου, εἶμαι εἰλικρι-
νής, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

(Ἡ Κυρία Χαριάδου ρίπτει ἐπανειλημμένως
τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου καὶ ἀνταμι-
βίνει μετ' ἀνυπομονησίας τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης
ἐργόχειρον. Ὁ Κύριος Κάλλιστος λαμβάνει
τὸν πῖλον αὐτοῦ ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ.
Εἰσέρχεται ἡ Αἰκατερίνη).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Καλ' ἡμέρα σας, Κύριε Κάλλιστε. Ποῖαν
τὸ ἀποτέλεσμα ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ

Τὸ ἀποτέλεσμα, φιλτάτη Αἰκατερίνη,
εἶναι ὅτι οὐδὲ βῆμα ἐπροχώρησα· ἡ μήτηρ

σας ἀρνείται . . . νὰ ἔλθῃ ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

ὦ ! τί ἀλλόκοτος ἐπιμονή ! (προστρέχει καὶ ἀσπάζεται τὴν μητέρα αὐτῆς.)

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Καὶ ὅμως ὑπεσχέθητε χθὲς νὰ τὴν καταπίσητε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Σὰς βεβαιῶ, Κύριε Καλλιστε, ὅτι ἐκράτησα τὸν λόγον μου· μετεχειρίσθην ὅλην τὴν Δημοσθένειον εὐγλωττίαν μου· περιπλέον οὐδὲν ἡδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ ἢ μήτηρ μου, ὡς μήτηρ, ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀρνῆται ἀποσιωπῶσα τοὺς λόγους ἐνῶ ἡ σιωπὴ δικαστικῶς, ὅπως ἀκούω νὰ λέγουν, καὶ εἰς μίαν σάτυραν τοῦ Σούτσου ἀνέγνωσα, εἶναι σημεῖον παραδοχῆς. Οὐχ ἦττον, ἔχετε ἀκόμη ἐλπίδας. ὦ ! ἂν ἦρχε το σήμερον ὁ Κύριος Ἀχιλλεὺς εἶμαι βεβαία ὅτι χάριν ἐμοῦ ἤθελε καταπίσει τὴν μητέρα μου.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Τι λοιπὸν ; ὁ Κύριος Ἀχιλλεὺς ἔχει τοσαύτην ἰσχὺν, ὥστε τὴν ἰσχυρὰν αὐτὴν θέλῃσιν τῆς μητρὸς σας νὰ καταβάλλῃ ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Ἀπ' ἐναντίας, ἰσχύς του πᾶσα εἶναι ἡ γλυκύτης καὶ ἡ χάρις μετὰ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ. ὦ ! πόσον εἶναι συμπαθὴς !

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Τὸν ζηλεύω τῇ ἀληθείᾳ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(μετὰ ξηροῦ τόνου).

Αἰκατερίνη, παῦσε τὰς ἀκαίρους φλυαρίας σου.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

(Χαιρετῶν βαθυκλινῶς τὴν Κυρίαν Χαριάδου καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Αἰκατερίνης).

Ἐγὼ φεύγω, Αἰκατερίνη, ἐπανέρχομαι δὲ μετὰ δύο ὥρας· ἴσως ἡ Κυρία μήτηρ σας ἀλλάξῃ γνώμην. (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

(προστρέχουσα καὶ καθεζομένη παρὰ τῇ μητρὶ τῆς.)

Τι καλὸς ἄνθρωπος, τί ἀγαθός !

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (μετ' ἀνυπομονησίας.)

Φθάνει, φθάνει· μὴ ἀρχίζῃς πάλιν τὴν πολυλογίαν σου καὶ ἄφες κατὰ μέρος τὸ κατὰστιχον τῶν προτερημάτων τοῦ Καλλίστου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Ὁ Κύριος Καλλιστος εἶνε λοιπὸν τόσον ἀντιπαθητικὸς εἰς ὑμᾶς ;

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Κᾶτι περισσότερον ἀκόμη· με εἶνε ἐνοχλητικὸς.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἐλησμόνησα δὲν σὰς ἦτο πάντοτε ἐνοχλητικὸς· ἄλλοτε μᾶς ἐλέγετε ὅτι ἦτο ὁ καλλίτερος καὶ εὐφυέστερος φίλος τοῦ μακαρίτου πατρός μου καὶ ὅτι ἡ εὐφυΐα του προήρχετο ἐκ τῆς καρδίας, προτέρημα ὅπερ ἐδείκνυεν αὐτὸν χαριέστερον ἔτι.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἐλεγον τότε ὅ,τι ἤθελον καὶ τώρα λέγω ὅ,τι θέλω· ἀδιαφορῶ ἂν ἐπικυρόνης ἢ ὄχι τὰς σκέψεις μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν).

Μήπως ὠργίσθητε, μῆτέρ μου ;

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Μὴ με ὀμιλῇς πλέον περὶ τοῦ Κυρίου Καλλίστου.

(ἀκούεται ὁ κωδωνίσκος τῆς οἰκίας).

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κατ' ἰδίαν).

Τέλος πάντων ! με πόσους παλμούς ἐμέτρησα τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Θὰ ᾔνε βεβαίως ἡ διδασκάλισσά μου τῆς μουσικῆς.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ,

Ὁ Κύριος Ἀχιλλεὺς . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Καὶ πῶς ; ἐμελλε πράγματι νὰ ἔλθῃ σήμερον ; περίεργον· εἶχον πρὶ μικροῦ βεβαίαν τὴν προαίσθησιν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ναί' ἐμελλε νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ μὲ φέρῃ βιβλία τινὰ, τὰ ὅποια εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ καὶ νὰ φέρῃ ἐκ Παρισίων. Σοὶ λέγω ὁμῶς καὶ πάλιν ὅτι σήμερον μοὶ φαίνεται πολὺ περίεργος. Ὡραῖαι τῶντι λέξεις! Εἶχον τὴν προκίσθησιν, ἐμάντευσά, δὲν ἠπατήθην καὶ ἄλλαι τὰς ὁποίας εἰς τὰ μυθιστορήματα ἀπαντᾷ τις καὶ εἰς γελοίας ῥωμαντικὰς ποιήσεις θηλυπρεπῶν ἀνδρῶν! δὲν με ἀρέσκουν διόλου τοιαῦται ἐκφράσεις.

(Εἰσέρχεται ὁ Κύριος Ἀχιλλεὺς.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(Χαιρετῶν τὰς δύο Κυρίας καὶ προσφέρων ὑποκλινέστατα δύο βιβλία τῇ Κυρίᾳ Χαριάδου.)

Παρ' ὀλίγον, Κυρίε μου, νὰ ἐκλάβω τὴν θυγατέρα σας ἀντὶ ὑμῶν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἴσως διότι ἡ θυγάτηρ μου εἶνε ἐνδεδυμένη ὅπως καὶ ἐγώ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πιστεύω νὰ μὴν ἠπατήθην μόνον ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικόν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἀπατᾶσθε δὲν ἐνθυμείσθε λοιπὸν τοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους συνετάξατε ἐκ τοῦ προχείρου διὰ τὴν Αἰκατερίνην; Συγχωρήσατέ μοι νὰ εἴπω τὴν ιδέαν ὑμῶν εἰς τὸ πεζόν, διότι ἐλησμόνησα τοὺς στίχους.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Ἐγὼ ἐκ στήθους τοὺς ἐνθυμοῦμαι. Τὰ ὅμματά σου χάριτα ἐκφράζουν οὐρανίαν. . .

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (μετὰ πικρίας.)

Σιώπα! λοιπὸν ἐλέγχετε ἐκεῖ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπεικονίζον ἀγγελικὴν γλυκύτητα καὶ ἀφελῇ εὐαισθησίαν, ἐνῶ ἐπὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐπλανᾶτο διαρκῶς μειδίαμα ἀνέκφραστον προσέτι ἐλέγχετε ὅτι ἡ κατασκευὴ

τῶν χειλέων τῆς ἦτο τοιαύτη, διότι οὐδὲν εἶγμα μειδιώσης φιλαρεσκείας ὑπῆρχεν εἰς τὸ σύνολον τῆς μορφῆς τῆς.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ἐξ ὧν τούτων δὲν ἔπεται, νομίζω, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σὰς ἐκλάβῃ τις ἀντὶ τῆς θυγατρὸς σας καὶ τανάπαλιν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Νομίζω ὅτι ναί, Κύριε, διότι κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ Κυρίου Καλλίστου οἱ ὑπόξανθοι ὀφθαλμοὶ μου, τὸ λεπτὸν τῆς ρινὸς μου καὶ τὸ κάπως καμπύλον τῶν χειλέων μου προδίδουν ὑπερηφάνειαν ὑπερβολικὴν καὶ θέλῃσιν ἰσχυράν, οὐχὶ δ' ὀλιγώτερον πείσμα. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁμοιότης χαρακτήρων.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Τὸν δυστυχῆ Καλλίστον πρέπει νὰ συγχωρήσητε, διότι καὶ σήμερον ἀκόμη ἐδείξατε πείσμα ἀκαταλόγιστον.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Μὴ ἀναμιγνύησαι, παρακαλῶ, μὲ τοιοῦτον θάρρος. . . (εἰσέρχεται ὑπηρέτρια ἀναγγέλουσα τὴν ἀφίξιν τῆς διδασκαλίσης.) Ἰδοὺ ἡ διδασκάλισσα σὲ εἰδοποιεῖ ὅτι περιμένει. Ὑπαγε.

(ἡ Αἰκατερίνη τεθλιμμένη ἀναχωρεῖ, ρίπτουσα λάθρα βλέμματα εἰς τὸν Ἀχιλλεῦ.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(συνοδεύουσα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Αἰκατερίνην ἐξερχομένην.)

Δαῖμον! . . .

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πῶς; ἀποκαλεῖτε τὴν θυγατέρα ὑμῶν δαίμονα;—τῇ ἀληθείᾳ, ἂν ὅλοι οἱ δαίμονες τὴν ὁμοιάζον, νομίζω ὅτι οἰκειοθελῶς θὰ ἐγκατέλειπον πάντες τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ προτιμῶντες τὴν Κόλασιν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Μὲ κάμνετε νὰ γελῶ, Κύριε Ἀχιλλεῦ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Τοιαῦτα θαύματα δύναται νὰ ἐκτελέσῃ πᾶς ὅστις σᾶς ὁμοιάζει, Κυρία μου· ἡ δὲ θυγάτηρ σας ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Κυρίου Καλλίστου σᾶς ὁμοιάζει ὀλίγον—ἡ παλὺ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἀληθῶς καθίστασθε φιλόφρων πολὺ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πραγματικῶς παρατηρῶ ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ὁ αὐτός, ὁ τόσον σκεπτικὸς καὶ ἀγριὸς πρὸ ἑξ μὲν μηνῶν ἀκόμῃ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ὁ ἀὴρ τῶν Ἀθηνῶν μεγάλως σᾶς ὠφέλησεν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὁ ἀὴρ τῶν Ἀθηνῶν καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀὴρ τοῦ οἴκου σας.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Τὸ βέβαιον εἶνα ὅτι ὅτε μᾶς ἐσυστήθητε εἶσθε σοβαρὸς καὶ ἄφωνος, ὡς καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μεταμορφώνομαι, καθίσταμαι κοινωνικὸς καὶ, ὡς τὸ ὁμολογήσω, ὁ εἶς μοι φαίνεται τώρα γλυκύτερος καὶ ὠραιότερος ἢ ποτε. Δὲν εἶμαι πλέον ὡς ἄλλοτε, μονότονος σπουδαστής, ψυχρὸς καὶ βαρὺς. Συχνὰ τώρα ἔχω ὥρας εὐθυμίας καὶ ὥρας μελαγχολίας. Ἀκτὶς ἡλίου μὲ ρυθμίζει, οὐρανὸς νεφελώδης μὲ θλίβει, καὶ διὰ τὰς πολυλογίαν, νομίζω ὅτι εἶμαι ὀλίγον τρελλός.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἡ μᾶλλον, ὀλίγον ποιητής. Φεῦ! φεῦ! δὲν εἶχον ἄδικον λέγουσα ὅτι παρέχετε συμπτώματα ἀξιοδακρύτου μέλλοντος.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὅχι δ' ἀβελανθίζετε ὅτι δὲν ἔχω καθόλου ὀρεξιν ν' ἀποθάνω εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Σμύρνης, ὡς ὁ Σούτσος, ἢ εἰς κένεν πτωχότατον δωμάτιον ἄνευ φωτὸς τὴν νύκτα, ὡς ὁ ἀδελφός του Παναγιώτης. Ἐξαρκοῦμαι εἰς τὴν ἐφημεροσμένην ποιήσιν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Δὲν κινδυνεύετε οὕτω πολὺ. Ἀλλ' ὡς ἴδωμεν καλλίτερον· δὲν ὑπάρχει ἄρα γε ἄλλη τις μυστικὴ αἰτία τῆς ὡς ἐκ θαύματος ταύτης μεταμορφώσεώς σας;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὑπάρχει μία....

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἄ!... πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θεωρήσητε ὡς ἀδιακρίσιαν τὸ νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποία εἶνε ἡ μυστηριώδης αὕτη αἰτία... Γνωρίζετε ὅτι μεγάλως ἐνδιαφέρομαι διὰ πᾶν ὅ,τι σᾶς ἀφορᾷ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὡστε δικαιοῦμαι νὰ θεωρήσω τὴν περὶ ἐργειάν σας ὡς δεῖγμα ἐπιεικείας καὶ συμπαθείας.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Περισσότερον ἀκόμῃ εἶμαι φίλη σας.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὡ! πόσον εἰσθε καλὴ! Ἰδού· θὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὰ μύχια τῆς καρδίας μου ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε, καθόσον μάλιστα εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς πρώτης παρουσιαζομένης μοι καταλλήλου περιστάσεως, διὰ νὰ ὁμολογήσω ὅ,τι μέχρι τοῦδε σᾶς ἀπέκρυψα.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κατ' ἰδίαν).

Ῥιγῶ, ἐρυθριῶ... ὅποια εὐχάριστος ἀγωνία!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πολὺ ὀλίγον γνωρίζω τὴν ἀπερίσκεπτον ἐκείνην εὐθυμίαν, ἣν ἐξήλεуса πολλὰκις εἰς τοὺς ἄλλους. Συνήθως αἰσθάνομαι περίξ ἐμοῦ ὀμίχλην πυκνὴν, ἣν μόνις ἐκ διαλειμμάτων ἀκτὶς μία φωτὸς διαπερᾷ· διὸ καὶ ζητῶ πάντοτε τὴν ἐρημίαν καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀκόμῃ αὐταῖς, ὅπου πᾶσαν διασκέδασιν εὐκόλως βαρύνομαι. Περιορίσθην λοιπὸν ἀπολύτως εἰς τὰς μελέτας μου, ὅτε συνήντησα τὸν φίλον μου ἐκείνον καὶ τὸν ἰδικόν σας, ὅστις γνωρίζετε πῶς με παρουσίασεν εἰς ὑμᾶς, νομίζων βεβαίως ὅτι τοιαῦται σχέσεις ἤθελον φέρεαι λαμπρὰ ἀποτελέσματα ἐπ' ἐμοῦ· καὶ δὲν ἠπατάτο, διότι καθόσον ἐσχετιζόμην μεθ' ὑμῶν ἡσθάνομην διαλυομένην πᾶσαν τῆς καρδίας μου θλίψιν, ἤρχισα δὲ νὰ ἐκτιμῶ ἐπαξίως τὸν ἐπαγωγὸν αὐτὸν βίον. Ὑμεῖς ἐδιείσατε τὴν φύσιν μου αὐτὴν, με ἀνεδείξατε ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, με ἀναγκάσατε οὕτως εἰπεῖν νὰ διασκεδάζω, νὰ γελῶ, νὰ χορεύω, πρᾶγμα ὅπερ σπανίως με συνέβαινε.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Καὶ μάλιστα κατέστητε εἰς τῶν δοκιμωτέρων χορευτῶν

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Χάρις εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα Δικατερίνην. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἔφθασα, ὥστε παρημέλουν καὶ τὴν ἐργασίαν μου αὐτὴν, τὸ μόνον μέχρι τοῦδε καταφύγιόν μου, διὰ νὰ ἔρχωμαι παρ' ὑμῖν καὶ ν' ἀπολάυω οὕτως ἡδονῆς ἀνεκφράστου, τῆς ὁποίας αἰτία καὶ τροφή εἶ· εἰς ἡ οἰκογένειά σας, κυρία. Εἰς ὑμᾶς λοιπὸν πρώτην καὶ εἰς τὰς προσφιλεῖς μοι σχέσεις, τὰς ὁποίας τῇ βοήθειᾳ ὑμῶν συνέδεσα, χρεωστῶ τὴν μεταμόρφωσίν μου. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλο τι ἀκόμη χρεωστῶ . . .

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ νέου ἡδυπαθῆ βλέμματα)

Εἰς τί λοιπὸν ἄλλο χρεωστεῖτε τὴν εὐδαιμονίαν σας ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Καὶ ἄλλοτε ἠσθάνθην ὅτι νῦν αἰσθάνομαι ἀπὸ τίνος. Ἦμην δεκαεπταετῆς τότε. Γραῖά τις φίλη τοῦ πατρός μου ἦλθεν ἡμέρας τινὰς παρ' ἡμῖν. Εἶχε μεθ' ἑαυτῆς τὴν θυγατέρα της, νεάνιδα πρεσβυτέραν ἐμοῦ, ἀλλὰ τόσῳ ἀγαθῇ, τόσῳ γελοέσσῃ, τόσῳ εὐθυμον, ὥστε τὴν ἐνόμιζον ὁμήλικά μου καὶ νεωτέραν ἐμοῦ μάλιστα . . .

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Καὶ βεβαίως τὴν ἠγαπήσατε.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὅπως ἀγαπᾷ δεκαεπταετῆς ἔφηβος . . . μέχρι λατρίας . . . — ἦτον ὁ πρῶτος μου ἔρως !

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἄ ! . . καὶ τί ἀπέγινεν αὕτη ;

(ὁ Ἀχιλλεὺς κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του).

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(ἀνεγείρων μετὰ μακρὰν σιωπὴν τὴν κεφαλὴν του).

Ἀπέθανεν !

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἀπέθανεν ; κακὴ ἀρχὴ διὰ τοῦ ἔρωτας ὑμῶν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Διὸ καὶ ἐπὶ πολὺ διέμεινα ἄπρακτος μὴ τολμῶν τὰ ἐπαναλάβω τὸ πείραμα.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ ἐπαναλάβετε ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μάλιστα, Κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κατ' ἴδιαν).

Ταλαντεύομαι μεταξὺ φόβου καὶ ἐπιθυμίας. Εὐχαριστοῦμαι παρεκτείνουσα τὴν θέσιν ταύτην, ἐνῷ ἀνυπομονῶ ν' ἀκούσω ἐκ τῶν χειλέων του λέξιν ἐπιβεβαιούσαν τῆς καρδίας μου τοὺς πόθους.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(λαμβάνων τὰς χεῖρας της καὶ θλίβων βιαίως αὐτάς).

Ἴδού λοιπὸν, Κυρία μου, νῦν δύνασθε ἂν θέλητε νὰ καταστήσητε τὸν βίον μου εὐτυχῆ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(μετὰ φωνῆς ἡμισοβρεμένης).

Καὶ πῶς ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(πίπτων ὑπὸ τῶν ποδῶν της).

Ἀγαπῶ, ἀγαπῶ ἐμμανῶς ἓνα ἄγγελον, μίαν θεάν, τὸ δὲ μέλλον μου εἰς ὑμᾶς ἐναπόκειται (ἡ Κυρία Χαριάδου ἀνεγείρει αὐτὸν καὶ θλίβει περιπαθῶς τὰς χεῖρας του). ὦ ! εἰσθε καλὴ ! καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀρνηθῆτε οὐδέν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Σὰς ἀγαπῶ ἀρκούντως ὥστε νὰ ποθῶ τὴν εὐτυχίαν σας· ὑπάρχουν ὅμως χρέη, ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας μίᾳ γυνὴ δὲν δύναται εὐκόλως νὰ παρίδῃ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Χρέη λέγετε ; ὑποχρεώσεις ! . . Τὰ πάντα παραδέχομαι, τὰ πάντα ἐκπληρῶ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Πῶς ; γάμον λοιπὸν πράγματι σκέπτεσθαι ; ὦ ! βεβαίως ἀστειεύεσθε . . .

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Δὲν ἐπιθυμῶ οὐδόλως ν' ἀστειευθῶ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Λοιπὸν μὲ νομίζεται τόσον παράφρονα, ὥστε νὰ συγκατανεύσω ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Παράφρονα ; . . .

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(καθεζομένη μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος καὶ θλίβουσα περιπαθέστερον τὰς χεῖρας του).

Βεβαίως ! σκέφθητι τοῦλάχιστον τὸ δυσανάλογον τῶν ἡλικιῶν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν σᾶς ἐννοῶ. Εἶμαι κατὰ πέντε ἔτη μεγαλήτερός της μόνον· εἶμαι εἴκοσι δύο ἔτων καί εἰς δέκα ἑπτὰ, νομίζω.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(ἀποσπωμένη τῶν χειρῶν του καὶ ἀνεγειρομένη.)

Ἀλλὰ περὶ τίνος λοιπὸν ὁμιλεῖτε ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Περὶ τῆς θυγατρὸς σας.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κλονουμένη).

Περὶ τῆς θυγατρὸς μου ! . . . (μετὰ μικρὰν σιωπὴν.) Ἀνυπόμachi πολὺ, Κύριε, μὴ δυναμένη ὅπως ἐπεθύμουν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐξομολόγησίν σας. Πρὸ πολλοῦ ἐξέλεξα τὸν Κύριον Κάλλιστον ὡς σύζυγον διὰ τὴν Λίκατερίνην καὶ μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀθετήσω τὸν λόγον μου. Εὐχόμαι ἐν τούτοις ἐκ ψυχῆς ὁ τρίτος ὑμῶν ἔρως νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχέστερος τῶν δύο πρώτων.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ (ἀναχωρῶν καὶ δακρύων.)

Ἐννοῶ, ἐννοῶ· εἰσθε γυνὴ ἤδη πρὶν ἢ γίνητε μήτηρ· θυσιάζομαι ναί, φεύγω διὰ πάντοτε, εἴθε ὁμῶς νὰ μὴ πέσῃ θῦμα καὶ ἡ θιγάτηρ σας, εἴθε νὰ μὴ δυνηθῇτε νὰ ἐκδικηθῇτε, διότι θὰ ἐκδικηθῇτε ὡς μήτηρ ἀπάνθρωπος. Χαίρετε !

ΙΩ. ΚΑΜ.

Ο ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙΣ ΑΥΛΙΚΟΣ.

Ἰάκωβος ὁ ἕκτος, βασιλεὺς τῆς Σκωτίας, κατὰ τὴν ἀναγόρευσιν αὐτοῦ ὡς βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐν ἔτει 1603 ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ διαφόρους Σκώτους εὐγενεῖς. Ἐν τούτοις εἰς καλούμενος Φεργυσὼν διεκρίνετο ἀπὸ τιμιότητι καὶ ἀφιλοκερδείᾳ. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρξεν ὁ σύντροφος καὶ συμπαιστὴς τοῦ Ἰακώβου ἐν τῇ νεότητί του, συνεχῶς ἐλάμβανε τὴν ἐλευθερίαν νὰ συμ-

βουλεύῃ, νὰ παραινῇ, καὶ ἐνίοτε νὰ ἐπιπλήττῃ τὸν βασιλέα του. Ὁ βασιλεὺς ὁμῶς πολλάκις δυσηρεστεῖτο διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἣν ἐλάμβανε, καὶ ἐπὶ τέλους εἶπεν εἰς αὐτὸν παίζων τε καὶ σπουδαζὼν· ἀδικόπως μέμφεται τὴν διαγωγὴν μου, Φεργυσὼν, θὰ σὲ κάμω βασιλέα ἡμέραν τινὰ, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν τίνος εἶδους βασιλεὺς θὰ γείνης.

Ἐπομένως ἡμέραν τινὰ ὅτε ὁ Ἰάκωβος ἦτο εἰς εὐδιαθεσίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν αὐλικῶν του, προσεκάλεσε τὸν Φεργυσὼνα, εἰπὼν εἰς αὐτὸν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἐκεῖ νὰ ὑποκρίνηται τὸν βασιλέα, ἐνῷ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἤθελεν ὑποκρίνεσθαι τὸν Ἰωάννην Φεργυσὼνα. Ὁ ψευδώνυμος βασιλεὺς εὐθὺς ἀνέλαβεν ὕψος βασιλικόν, καὶ ὠμίλει ὡς ὁ ἀληθὺς τοιοῦτος, καίτοι μετὰ ὀλιγωτέρας ἐπιτηδεύσεως. Ὅλοι μεγάλως εὐκρεστοῦντο εἰς τὸ παιγνίδιον, ἕως οὗ ὁ διαβολευμένος ἤρχισε νὰ γνωμολογῇ περὶ ματαιότητος καὶ διαφθορᾶς τῶν αὐλικῶν, ἀποδεικνύων ὅτι οὗτοι ἔχουσι μόνον τὸ ἰδικόν των συμφέρον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ὅτι γενικῶς ὁ φαινόμενος ζῆλος των εἶναι μόνον μεταμριεσμένον ψεῦδος.

Ἡ ὁμιλία αὕτη ἐπροξένησεν ὀρατὴν μεταβολὴν εἰς ὅψεις τινὰς, καὶ ὁ Ἰάκωβος αὐτὸς ἐφαίνετο ὅτι δὲν εὐηρεστεῖτο πολὺ, ἀλλ' ὁ Φεργυσὼν δὲν ἔμεινεν ἕως ἐδῶ, διότι ὑψώσας τὴν φωνὴν του καὶ δεικνύων τὸν βασιλέα, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν Φεργυσὼνα, εἶπεν· ἐνταῦθα παρευρίσκεται ἀνθρώπος τὸν ὅποιον ἐπεθύμουν νὰ μιμηθῇτε. Ὁ τίμιος οὗτος ἄνθρωπος ἦτο ὁ σύντροφος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ ἐμβλέπει εἰς ἐμὲ καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μετὰ ἐγκαρδίου ἀγάπης. Οὗτος ἔδειξε τὴν πρὸς ἐμὲ φιλίαν του δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων, μεριμνῶν περὶ τῆς εὐδαιμονίας μου, φυλάττων με ἀπὸ κακοῦ συμβούλου, παραινῶν με εἰς βασιλικὰς πράξεις καὶ εἰδοποιῶν με περὶ παντὸς κινδύνου, διὰ τὰ ὅποια ὁμῶς ποτὲ δὲν με ἐζήτησε τίποτε, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, καίτοι ἐσπατάλησα χιλιάδας διὰ τινὰς ἐξ ὑμῶν, ὁμῶς ἐν ὅλῳ τῷ διαστήματι τῆς ζωῆς μου ποτὲ δὲν τῷ ἔδωσα ἐν λεπτόν.

Ὁ δὲ Ἰάκωβος μὴ δυνάμενος πλέον νὰ